Julgest tahhan tunnistada, Reinowadder on üks warras, röwel ja mörtsukas, kes — kudda töik kokko koggund issandad siin peadwad — ei mingisugguse üllekohto tö jures ei lähhe kohkuma. Üsna kui walmis wöllaroog röwib ja warrastab ta luggupiddamata, mis ial ette juhtub. Kellegile ei näita ta armastust egga austust! Ühhe raswase suutäie pärrast unustab ta ni hästi isse enese kui kuninga ja köige sure issandade au ärra ja panneb riigi-seadused üsna naeruks. Ja, jah! ma rägin töt. Laske endale kulutada, mis tanso ta eile jänesele, meie wagga mehhele teggi. Siin aus mees isse seisab, kes ei sönna egga töga kellegile wigga ei olle teinud. Ei ükski mu ellaw loom, kui Junnala sunnitaw Reinowadder olleks ussaldanud keskel rahho aeal ni julgest kuninga kässo wasto eksida; agga kuulge mis rebbane teggi. Temma moondas enast korraga waggaks mehheks, lubbas jänesele kena loowisist öppetada ja aega möda köstriks tehha; siis istus kukkile mahha ja tõutas wallelikko keelega jänesele jutlustamist öppetada. Jänes kulas kui lambatalleke, körwad konkus, kelmi jutlust; seal kargas Reinowadder äkkitselt maast üllesse, wöttis jänesse küüsile ja sassis ning purrestas laitmata mehhikese irmsal kombel, et ello ots kätte kippus. Önne kohhal tullin koggemata lusides sedda teed, kuulsin mehhe lühhikese pilli ja pannin imeks, et kissa töustes korraga otsa löppes. Liggemale astudes näggin kena luggu; Reinowadder olli parrajast

tö kallal, piddas ammastega jänesse kraest kinni ja rapputas mehhikest et abbe wärrises ja ing rindo kinni jäi. Pölleks ma warmalt appi jöudnud, siis olleks ta meie rahhopiddaja, söariistata mehhe körri mahha murdnud ja tossu wälja wötnud. Seal seisab wagga jännes! Teie wöite ta wärskid awo nähha mis Reinowadder eile krimustanud. Aus kuningas! kui teie sesuggust mörtsuka tööd sallite, söna lausumata sähherdusi kurja kombeid kannatate, ja kui teie, sured issandad ühheskoos, sellega leppite, et sesinane warras ja röwel awwalikkult kuningrigi rahho rikkub ja seadust teotab: siis sate teie töeste, aus kuningas, ja sawad teie lapsed ning järreltullejad weel kaugel tullewal päiwil köigest rahwast, kes öigust ning öigusemöistmist armastawad waljo laitust kuulda." — „Ja, jah, se on selge tösi, et Reinowadder ial hääd ei tee," ütles hunt. „Temma üllekohtuse surm olleks iggaühhe rahho ning waikse ello armastajale üks tössine eluse kingitus. Peaks temale ka täna jälle andeks antama, siis same meie näggema, et weel mönda meest tema läbbi kimvo langeb, kes täinini sedda uenäos ei olle möttelnud."

Rebbase lellepoeg määr, kes seie sadik süggawas möttes seisnud, töstis nüüd juttu ja räkis julge, laddusa sönaga Reinowadderile wabbanduseks, ehk ta kül isse selle nurjatumad kombed selgest tundis. „Läne lamba-issand!" ütles ta wilto silmi hundi peale wadates: „tulletage meele mis wana söna ütleb: Waen-